

Benvingut, monsieur Dufy

Cronista dels felïços anys vint, l'obra de Dufy s'exhibeix per primera vegada a l'estat espanyol.

Per primera vegada s'exposa a Catalunya —anteriorment havia estat exhibida a Saragossa— l'obra de Raoul Dufy (1877-1953), artista contemporani de pintors com Picasso, Léger, Braque o Matisse. Precisament ha estat aquest últim, Henri Matisse, amb qui més intensament s'ha lligat el treball artístic de Dufy com a figures representatives del moviment conegut com fauvisme. Justament al Saló de Tardor de 1905 celebrat a París, del qual eixiria la famosa denominació *fauve*, Dufy contempla el quadre de Matisse, *Luxe, calme et volupté*. L'impacte serà decisiu en la carrera de Dufy, que compta en aquell moment trenta anys: «Quan vaig veure —diu Dufy— aquella pintura, vaig comprendre la nova *raison d'être* de la pintura, i el realisme impressionista perdé per a mi tot l'encant davant aquell miracle i imagi-

nació creativa de dibuix i color».

Desafortunadament l'obra de Dufy, a diferència de la de Matisse, ha estat considerada *menor* per la crítica, «pintura agradable», «colorista», però sense l'estatus artístic que els seus contemporanis han ostentat. Una consideració que en les últimes dècades, com assenyalava la crítica Maria Lluïsa Borràs al catàleg editat amb motiu de l'exposició, ha donat pas a una acció reivindicadora i «avui la seva obra comença a veure's situada en el lloc que sempre ha merescut».

Pocs pintors com Dufy han sabut captar les dècades d'entreguerres, els *felïços anys vint* i l'*era del jazz*. A París, el modista Paul Poiret ha alliberat la dona de la silueta *fin de siècle* i l'embaleinat, mentre Coco Chanel esdevé símbol de la dona moderna dels anys vint.

Diaghilev amb els seus ballets acull la plana major de l'avantguarda plàsticomusical: Stravinsky, Picasso, Cocteau, Ravel, Satie, Matisse, Cocteau, Braque, etc. Dufy es converteix en cronista d'aquesta *joie de vivre* a través de les seues aquarel·les: regates, desfilades, vetllades de festa a l'Òpera o al Casino, nits de concerts —la música i el seu món seran una de les aficions que l'acompanyaran tota la vida—, curses de cavalls, etc. Un Dufy cosmopolita, d'imatges seductores, brillants, que finalment descobriria en el món mediterrani la seua millor escenografia.

Tot i així, no fou la pintura l'única ocupació de Dufy. Amb el modista Paul Poiret col·laborà en el disseny tèxtil. Així mateix, va treballar amb el ceramista Llorenç Artigas en els anys vint. D'aquestes dues facetes de Dufy s'exhibeixen mostres a

l'exposició de la Fundació Caixa Barcelona. Durant la segona guerra mundial buscarà refugi a Niça per a instal·lar-se més tard a Perpinyà, ciutat en la qual romandrà fins al 1950. Tres anys després morirà.

Avui més que mai l'obra de Dufy se'ns revela inequívocament moderna, actual. El disseny gràfic internacional continua bevent en els seus *grafismes*, mentre els dissenyadors de moda apelen als seus dibuixos per als estampats dels vestits. Artistes tan diferents com el valencià Xavier Mariscal o el britànic David Hockney *evocuen* en un determinat moment una certa *atmosfera Dufy* en la utilització del color i en la composició de les imatges. Ara, finalment, ja podem contemplar entre nosaltres la seua obra, i, sobretot, gaudir-la.

Carles Gàmez